

Една малка работничка наскоро бѣ постѣпила въ работилницата. Нейнитѣ тънки рѣчици не бѣха привикнали още къмъ новата работа. Другитѣ работнички въртѣха сръчно главитѣ на кукличкитѣ и съ нѣколко бода ги пришиваха о сламеното куклинско тѣлце. Новата ги държеше дълго въ треперящитѣ си рѣце, и тѣ се люлѣха въ тѣхъ като лодчици надъ развълнувано море. Надзирателката поглеждаше често момичето и викаше строго като учителка :

— Ти тамъ, новата, не така! Поддържай съ лѣва рѣчка главичката! Ще я изтървешъ...

О, ако бѣха питали тази едра жена, която се разхождаше изъ работилницата като лѣвица въ клетка, това бавно, замислено и безкрѣвно момиче не би стояло сега тукъ. Такова грозно, жълто. Сѣщинска дюля всрѣдъ червени ябъл-

ки. А лицата на кукличкитѣ наистина грѣха като ябълки на слънце. Но нѣмаше какво да се прави. За новата работничка се бѣ застѣпила Кети, малката дѣщеря на фабриканта, която по цѣли часове скачаше на вѣже или играеше на дама върху плочника подъ прозорцитѣ на работилницата.

Този день работничкитѣ много бързаха. Наближаваше Коледа, и децата вече сънуваха желаннитѣ играчки. Всѣко момиченце мечтаеше да има кукличка. А да се направи кукличка, не е тѣй лесно, както биха помислили нѣкои. Трѣбва очичкитѣ ѝ да се затварятъ; когато лежи, трѣбва да вика сладко: „мама!“, когато я натиснешъ по коремчето... Рокличката ѝ да е разперена както крилетѣ на пеперудка; едва да се показва дантелката на гащичкитѣ; шапчицата ѝ да се завързва съ тънка корделка подъ брадичката... О, всичко